

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-idm140264664706448/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

I EN KLIT . . .

I en Klit
langt fra mit og dit
vil vi mødes
vil vi glemme, at vi ødes
og vor Kraft er slidt

i en sandren, sammenføgen
øde Klit.

LEJLIGHEDSTRYK

GEORG BRANDES

Mel.: *Skov, hvor Bøssen knalder*

Nu bør det sig, vi vender
den Tak, som Læben brænder,
til Manden klog og fin,
der bænked os i Huset
og skænked os i Kruset
den allerbedste Vin.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Til Manden klog og fin.

Som dyrked os vor Vænge,
som tømred Lo og Længe
og smykked rigt vort Bo
fra sine Langvejsfarter,
med Skind af Leoparder
og Ulv og Bjørneklo.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
han smykked rigt vort Bo.

Ifald i Søvn vi dysses –
en Fyrste som Ulysses,
der flakked bredt og vidt,
han snildt vort Mod fornyer;
han kender mange Byer
fra Moskow til Madrid.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
han flakked bredt og vidt.

En troende Fornægter,
som efter Skønhed smægter
i Nordens Nat og Sne,
som modigt fremad trænger
trods Blod og friske Flænger
– det sjældneste at se!

Hallo, hallo, hallo, hallo!
i Nordens Nat og Sne.

Og kom fra Vest og Sønder
han hjem, hvor drevne Bønder
har saaet Græs og Korn,
ej tomt han forelæste,
men som en Wojski blæste
han snildrigt paa sit Horn.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
imellem Græs og Korn.

Der faldt paa Tidens Alter
saa mangt et Mod i Pjalter
og brast saa mangt et Sværd.
Ej vore Hjærter vakler,
vi løfter vore Fakler
og hilser *Lucifer*.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
vor Lysaand, *Lucifer*.

KANTATE

VED INDUSTRI- OG LANDBRUGS-UDSTILLINGEN I NAKSKOV I SEPTEMBER 1898

I

Rejst er nu Hallen med Bjælker og Tag. Lad bredes det
bølgende Banner
og sprede for Vinden med festlige Slag den Fryd, som i
Hjærterne lander.
De Tanker, som før laa i Puppe og Svøb, fra Mulmet mod
Lyset er fløjne.
Saa giver vi Ønskerne Vinge og Løb saa længe, som nogen
vil øjne.

Sprud kun, I Tanker, lys op da, I Smil! – saa Frygten staar
ene tilbage.
Vi kender vel Træthed fra Hverdagens Il, den Tvivl, som er
Allemands Plage,
men sad den i Skyggen bag Værkstedets Væg og spandt
sine Edderkoptraade –
ryst Haaret fra Panden, stryg Støvet af Skæg. For Lykken
vil Guderne raade.

II

Derude fra Næsset,
hvor Viben bygger,
hvor skumhvide Maager
flakker over Fjord,
hvor Fiskeren plasker
med Aare og Ror
og sanker i Nettet
en sprællende Høst til vort Bord –

Derinde fra Egnen,
hvor Ploven bider
med blankslebne Tænder
Løllands mørke Jord,
mens Pløjeren stemmer
sin Fod i dens Spor –
hvor Landsbye tættes
og Pile ved Vejene gror –

Fra Udby og Plovjord
fra Kyst- og Skovjord
med Vogngny de gæster
Nakskovs kendte Bro.
Og nu skal det prøves,
da Korn er i Lo,
hvad Damphjulet virker,
og hvo der kan Hestene sko.

Se, Købstanden hejser
sit Flag som fordum,
da modige Bymænd
mødte Svenskens Hast.
I Tidernes Stormflod,
naar Digerne brast,
der kendtes en Slægt,
som med Hænder og Tænder holdt fast.

III

Dit Værktøj fat! Dit Værktøj fat! Sæt alle Hjul i Gang.
Det bliver altfor tidlig Nat, var Dagen nok saa lang.
Et Borgerskab med hærdet Hud stod her bag Byens Vold,
og Klokker klemte, der faldt Skud, som gjorde Fjenden kold
Lad Handelsgud fra Byens Tegl nu gaa paa vinget Saal
med Skib, som fører Fragt og Sejl mod unge, gyldne Maal.

Bryd Muren ned! Luk Favnen op! Det er den nye Tid,
der nærmer sig fra Land og Sø ad hundred Veje hid.
Den nye Tid – det er en Gæst med Stridbarhed i Sind,
men Vinden, som har blæst den hid, det er en gunstig Vind.
Saa strid, hvor Eders Fædre stred, at denne Plet bestaar
som Kampplads og som Arnested endnu i tusind Aar.

IV

Jeg lover for den Bonde,
der vaagner karsk paa Krop
og pløjer af sin Ager
det grove Rugbrød op.
Jeg lover for Mielet i Kværnen,
naar Møllehjulene knager . . .
mens Dugdraaben kysser Solen,
som hele Verden bager.

Jeg lover for den Købstad,
der vaagner vel ved Mod
med tusind travle Hænder
til Dagens Røg og Sod.
Blandt snurrende Axer og Remmer,
der fødes Tanker saa kække,
at man vil dø paa et Hjul
eller vil Solhjulet række.

V

Nu vil vi standse den tonende Strøm og kalde et Billed tilbage:
da Byen laa hen som en Midsommerdrøm med Sol over
Stene og Tage.
I Kirkemur-Skyggen gik Børnenes Leg, og Fartøjer skvulped
i Havnen,
mens Bølgerne tyst imod Bolværket steg med slumrende
Lykke i Favnen.

Rigdom her gemmes. Her blunder en Skat. Men hvem kan
den hæve og nævne?
Den straal fra Dybet en maaneklar Nat, hvor frem vi med
Baadene stævne.
Og Døgnet var aldrig saa mørkt og forladt – den styrked
din Haand og din Evne.
Den dufter fra Kornet, den synger fra Krat, den skinner fra
Skyernes Revne.

Sundhed og Lykke – saa hedder en Høst, som voxer trods
skiftende Sole.
Den spirer ved Hverdagens rolige Bryst og pryder en
tarvelig Kjole.
Lad Storstæder lokke med stærkere Lyst, med Blomster, som
hurtig forødes!
I ejer ved Hverdagens graalige Kyst den Ro, hvor det Store
kan fødes.

TIL BJØRNSTJERNE BJØRNSEN

„Ikke sandt, dette Norge
med skib og baader,
dybe malmlejer
og fulde sildekorge,
de pokkers sætterveier
og tømmerflaader
og engslaat
og kudraat
og hestedrifter
og smaler og andet smaat,
renjagt og andre bedrifter. . . .
det er nu saa kært, som det er godt. . . .“
(B. Bjørnsens Nytaarsrim til Rektor Sten 1886)

Mel.: *Jeg vil værge mit Land*

Dette Norge af raat,
som er tømret og godt
med sin Malm, der gi'er Guld,
med sin Sildekurv fuld.
Derte Vikingslot
med sin Fjæld-Runeskrift,
med sin „Engslaat og Kudraat“ og Sangdrot-Bedrift.

Vi har elsket det mer,
end I aner og ser.
Vi er Smaafolk af Krop,
vi maa synge os op.
Har vort Porthunde-Ros
givet Hals af Jer Trods,
maa I huske, at Hundene altid aad os.

I fo'r vide om Land:
det laa vinterlig bart,
men med Syvmile-Start
blev en Vaar bragt i Stand.
I har dækket Jert Fjæld
med en Vaar og et Væld,
som om én havde arvet og ej kendte Gæld.

Der, hvor Hundene gøer,
har vi siddet bag Dør.
Der var laaset – med mer --
for vort Syvmils-Humør.
Dog fra Fjældenes Tind
har vi mærket en Vind,
og naar I havde Foraar, saa havde vi Véer.

Dette Danmark af graat,
det blev lagt i en Dal,
hvor dets Havfrue-Slot
nær var slugt af en Hval,
med de strandlave Øer,
hvor som Askepot-Møer
vi saa nøjsomt naa drive med Søkongens Kør.

Der blev ikke holdt Fest.
I den røverske Blæst
har vi ligget bardus
for at frelse en Rest –
for at frelse en Rest
af et Tag paa vort Hus
har vi gjort os saa tunge som Sten og som Grus.

Der skal Mod, der skal Vægt
til at standse en Hest.
Mod en Hofjunker-Slægt
skal der Al-Jords Protest.

Det har Askepot haft.
Men gid Saaret var lægt,
som hun skar, da hun sired sin Kæp med et Skaft.

Det er nok, det er nok
til at gøre forstemt.
Man begravet et Land
og begravet i Flok.
Var det gaaet saa nemt,
var nu Askepot gemt,
og Prinsessen fra Fjæld havde faaet en Lok.

I foer vide paa Tog,
mens vi sad i en Krog,
I gned Rust af Jert Skjold,
mens vi pudset vort Sprog.
Vi har søsterlig Gæld
til Prinsessen fra Fjæld –
mens vi gik her saa kold med vor Sang i Behold.

Vi har elsket Jer Sang,
og for os tog I Sejr,
da vi selv mangled Vejr
til at sejre en Gang.
Vi vil hilse paa ny,
naar trods Fjendernes Gny
liden Askelad her kræver Dronninge-Rang.

Dette Tvillingesprog!
Eders Syvmile-Skridt!
Vi har tænkt det saa tidt:
„At I naaet saa vidt?“
Det skal give os Mod
til at bryde et Aag –
dette Vaarbrud i Bjørnsøns og Wergelands Folk.

OG VEJE BLEV GRØNNE . . .

Og Veje blev grønne, og Veje blev gule.
Og Dage tog til, og Dage tog af . . .
Der sidder en Løve og stirrer mod Thule
og vilde forsvare Ekbatana.

DIGTERVISE

VED FESTEN FOR VALDEMAR RØRDAM DEN 5. DECEBR. 1922

Mel.: *Dans le jardin de mon père les lilas sont fleuris*

:/: Udi min Faders Vænge
et Sangerkuld der bor. :/
De synger ej for Penge,
nej mest for gode Ord.

Jomfruen i det Grønne
er saa skøn, saa skøn, saa skøn,
vil en Digter lønne
i sin Aftenbøn.

:/: Han synger om en Rede,
han synger ej om Løn. :/
Han synger Hav og Hede
og Ternen Underskøn.

O hvor det maa ægge
Smags-Herolder slig en Dag
at tilrette-lægge
Sejr og Nederlag.

:/: Han synger om den Landsby
hvor Præstegaarden laa. :/
Han synger for de Piger
som bor der sønden Aa.

Hovedstadens Muse
har forglemt sin Aftenbøn,

kan i Nat ej sove,
for hun er saa skøn.

://: Hvad skal Poeter gøre?
(de er saa mange Mand) ://:
hvis Kvinder ej vil høre
og flinkt sig strenge an.

Mon du læser Bogen,
som jeg spreder ud ved Jul?
Dybe, friske Rose,
duftende i Skjul!

://: Den unge elsker Sangen
med Liv og Hjærteblod ://:
og gir *den* Digter Rangen,
som viser Mandemod.

Landets unge Pige
er saa sund, saa sund, saa sund.
Har han Digterstemme,
ejer hun en Mund.

://: Det er den rene Alvor
og Skæmt og Skælmeri; ://:
thi naar man blir halvhundred
er megen Tant forbi.

O Nordens Kvinde,
du som rakte os din Mund,
maa dit Navn vi finde
i vort Natteblund!

FOLKETIDENDE

50-AARS FEST

Mel.: *Á kóra vatn á kóra ve...*

Der staar et Træ i min Faders Gaard,
som har saa underlige Grene,
der synger Fugle det hele Aar,
og sjælden synger nogen ene.
Der er saa herligt i det skønne Træ,
naar gamle Grene gi'r de nye Læ
og unge Skud
sig folder ud,
og Venner kalder paa hverandre.

Der sidder Skrivere Høst og Vaar
alt under Folkeaskens Grene,
de skriver flittig, mens Dagen gaar,
som kan de leve helt alene.
I, Lollands Døtre, og I, Falsters Sir,
agt paa Skribenten foran sit Papir,
Kvinder og Mø'r,
paa disse Øer,
lad ham ej hundred' Aar alene.

Et Uvejr bryder i Verden løs,
en Stormhaand rusker Lollands Diger,
og Østersøen med Stemmen bøs
gør Larm og kyser Falsters Piger.
Da gav hans travle Pen de Svage Mod.
Godt, at vort Gærde undgik Stormens Flod!
Fred er nu lyst.
„Men jeg blev kyst,“
saa hvisker det med Folkets Stemmer.

Naar man har levet paa frejdigt Sæt,
og bliver ufortjent beundret,
det maa vel kaldes for *Livets Ret*,
naar man har levet et Halvhundred.
Vi hilser hver og en, som har os kær,
og hilser dem, som sidder ene her,
    den Kraft, som bær
    i vældigt Vejr,
med Sammensang fra Rod til Grene.